

Luděk Dvořák

Obor: Umělecký truhlář a řezbář

Restaurátor nábytku, nesmírně zajímavý a inspirující člověk, který stojí za některými významnými projekty.

Vyrostl v truhlářské rodině, kde se vystřídalo již několik generací. Práce se dřevem je pro něj srdeční záležitostí. Vyučil se tesařem a později i uměleckým truhlářem, ale cesta ke vzdělání nebyla díky dyslexii vůbec jednoduchá, na zdejší škole maturoval až v roce 2015.

Zájem o historii v něm probudila hlavně babička, se kterou od malička cestoval po hradech a zámcích, na Orlíku, Zvíkově či Krumlově byl nespočetněkrát.

Měl štěstí na lidi, ale jak známo, štěstí přeje připraveným a bez hlubokých znalostí a osobního zaujetí by toho zdaleka tolik nedokázal. Jeho prvními učiteli byli sběratel starožitností Josef Buřič a soukromý učitel pan Kobera, který jej po čase doporučil do soukromé restaurátorské firmy v Praze. Tady mu byl asi nejbliž Miloš Kohlíček. Restaurátorské práce pro Pražský hrad a shoda příznivých okolností mu otevřely cestu k téměř desetileté spolupráci s rodinou Schwarzenbergů, zejména na Orlíku a u pana Bedřicha Schwarzenberga.

Dalším jeho působištěm se stalo Valašské muzeum v přírodě na opačné straně republiky, kde se nejprve podílel na restaurování nábytku pro připravovanou výstavu (Městečko pod Radhoštěm). V té době se intenzivně věnoval výrobě a zpracování galalitu.

Při běžné muzejní konzervátorské práci si našel čas i na výrobu a zkoušení původních i vlastních bylinných receptur na ošetřování dřeva proti dřevokaznému hmyzu.

Po požáru chaty Libušín na Pustevnách, národní kulturní památky, která byla postavena podle návrhu světoznámého architekta Dušana Jurkoviče v roce 1899, se stal jedním z členů odborného týmu, který se podílí na její obnově.

Úkolem Luděka Dvořáka bylo zjistit a popsat, jaké používali tesaři a truhláři v době Jurkoviče pracovní postupy a nástroje. Velké úsilí věnuje tomu, aby při obnově památky převažovala ruční práce, aby řemeslo našich předků nezaniklo. Řemeslníci procházeli jeho dílnou, kde se znovu učili tradičnímu opracování dřeva. Jak sám uvádí: „Libušín je krásná lidová práce a tady se opravdu mnohé povedlo. Pro mne je to radost potkávat na Libušíně lidi, které pro takovou věc nadchnete. Tady vidím smysl té mé práce, i když je to pro mne velmi náročné“.

Neméně důležitý (zásadní) byl jeho podíl na radikální změně barevnosti památky i druhu použitých barev a to nejen Libušína ale i sousední Maměnky. Jeho návrhy barev využijí také při rekonstrukci Jurkovičova domu v Luhačovicích.

Dalším zajímavou pracovní výzvou byla pomoc při restaurování pernštejské dubové truhly z roku 1486 na ukládání písemností, která je majetkem muzea v Pardubicích a v autentické podobě se dochovala až do dnešních dnů.

Nelze opomenout projekt ministerstva kultury NAKI II., kde se Luděk Dvořák spolu s kolegy zabývá zpracováním dřevěných stavebně konstrukčních prvků a jejich povrchovou úpravou napříč staletími. Dále se zde věnuje i nátěrům hovězí krví, kde již byly patentovány čtyři užité

vzory na jejich výrobu, povrchovým úpravám nábytku, jako jsou kaseinové a olejoprskyřičné laky.

„Velkým potěšením a určitou satisfakcí jsou pro mě v posledních letech workshopy a přednášky, kde mohu předávat své zkušenosti z praxe. Ještě před pár lety by mne ani ve snu nenapadlo, že budu mít možnost vyučovat nejen studenty, ale i možnost přednášet pro odborníky z NPÚ, na školách jako je ČVUT či Karlova Univerzita. Ale čeho si nejvíce vážím, jsou pravidelné přednášky na Vaší uměleckořemeslné škole Podkovářské, kde jsem měl možnost vystudovat nejen já, ale i můj syn Luděk, který pokračuje nejen ve stejném oboru, ale i na stejném místě – na Orlíku u rodiny Karla Schwarzenberga.“

Jeho motto: „Práce pro mě začíná tam, kde ostatní řeknou, že to nejde.“